

Saa luskede Per stille bort.

Men da han havde gaaet et hundrede Skridt standsede han igen og lyttede: de var begyndt at synge derhenne. Han genkendte straks baade Melodien og Ordene, — det var en af de gængse Aftensange, som ogsaa hans Søsken plejede at synge om Sommeren i det Fri:

»Fred hviler over Land og By,
ej Verden larmer mer.
Fro smiler Maanen til sin Sky,
til Stjerne Stjerne ser.«

Han lyttede med tilbageholdt Aandedræt. Aldrig, syntes han, havde han hørt saa mange smukke Stemmer. Aftenens dybe Ro gjorde vel sit dertil. Trods Fjernheden lød ethvert af Sangens Ord saa mærkværdig klart og fuldt i hans Øre. Der var næsten noget overnaturligt deri. Sangen syntes at stige umiddelbart op af Jorden omkring ham, at tone ud fra selve den nøgne Mark som et Kor af Underjordiske.

»Og Søen blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn.
Paa Dammen fjerne Vogter gaar
og lover Herrens Navn.«

Han havde lukket Øjnene. En ukendt Smerte betog ham ved disse Toner, der vakte ligesom et hulkende Ekko i skjulte Dybder af hans Sjæl.